

Prof. dr hab. Marek Adamczewski

Gdańsk, 23 września 2024

Ul. Politechniczna 15A m5

80-238 Gdańsk

marek.adamczewski@asp.gda.pl

Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku

Wydział Wzornictwa

80-836 Gdańsk, Targ Węglowy 6

RECENZJA

pracy doktorskiej pani Agnieszki Mazurek

promotor – prof. dr hab. Bogumiła Jung,

promotor pomocnicza dr Karolina Tylka-Tomczyk

Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu

Podstawy recenzji

- Rozprawa doktorska „**Fuzja technologii addytywnej i skanu 3D. rozwijanie procesu projektowego skanera 3D w oparciu o język form nowych możliwości technologicznych o** objętości 196 stron.
- Portfolio

Pani Agnieszka Mazurek jest absolwentką kierunku Architektura Wnętrz na Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu, dyplom z wyróżnieniem otrzymała w pracowni prof. dr. hab. Eugeniusza Matejko.

Od roku 2021 zatrudniona jest na Uniwersytecie Artystycznym im. Magdaleny Abakanowicz w Poznaniu na stanowisku Asystenta w Pracowni Designu Inspirującego na Wydziale Architektury i Wzornictwa.

Kandydatka do tytułu to multidyscyplinarna projektantka działająca w obszarach wzornictwa

przemysłowego, wystawiennictwa oraz projektowania wnętrz. Doświadczenie zdobywała współpracując ze Studio Fikus, IMS Group, Lago we Włoszech, ICHOT, VOX, Pieter Bostoen w Belgii. W latach 2016–2019 była projektantką oraz liderką działu projektowego w WAZP w Irlandii, gdzie opracowywała obiekty do produkcji masowej wykorzystującej technologię przyrostową. Projektowała produkty między innymi dla: IKEA, Puma, Next i Wacom.

W tym czasie była również wykładowcą w School of Form (Uniwersytetu SWPS), gdzie prowadziła zajęcia z zakresu procesu projektowego oraz druku 3D.

Aktualnie, poza Uczelnią, prowadzi także własne studio projektowe, współpracując z wieloma polskimi i zagranicznymi firmami.

Jest więc pani Agnieszka projektantką z wieloletnim, bogatym i różnorodnym doświadczeniem – co potwierdza załączone do dokumentacji jej portfolio.

W kontekście dysertacji na szczególną uwagę zasługują interesujące prace wykorzystujące do maksimum możliwości druku 3D – więcej można ich zobaczyć na stronie internetowej autorki. Przyznam, że zawsze fascynowało mnie w tych technologiach poszukiwanie form niemożliwych w żaden inny sensowny sposób do wykonania. Lampa CELLA to wg mnie jeden z przykładów takiej struktury.

Jednak ponieważ recenzja nie powinna (czy nawet nie może) wybiegać poza ocenę dysertacji skupmy się na tejże.

Ocena dzieła (dysertacji)

Tytuł brzmi groźnie: FUZJA TECHNOLOGII ADDYTYWNEJ I SKANU 3D. ROZWIJANIE PROCESU PROJEKTOWEGO SKANERA 3D W OPARCIU O JĘZYK FORM NOWYCH MOŻLIWOŚCI TECHNOLOGICZNYCH. Jednak dalej jest normalnie – po wstępie następuje część zawierająca wiedzę na temat skanowania 3D oraz technologii

druku - zwykle także opisywanego symbolem 3D. Dalej rozdział zatytułowany przez autorkę Analiza z obszerną częścią poświęconą trendom dostrzegalnym we wzornictwie przemysłowym w ogóle a w projektowaniu postaci urządzeń elektronicznych w szczególności. To interesująca część pracy, mogłaby być nawet jak sądzę osobną publikacją. Autorka, podając liczne przykłady ciekawych rozwiązań formalnych informuje czytelnika o swoim widzeniu wagi formy produktu. „W zależności od tego, co chcemy, aby dany produkt komunikował, możemy dzięki rysunkowi jego formy, wysłać sygnał do użytkownika informujący o jego konkretnych cechach. Tym

sposobem produkty zaawansowane technologicznie i opakowane w przyjazny sposób, mogą zachęcić potencjalnych odbiorców do ich użytkowania.”

Osobny podrozdział to analiza produktów porównywalnych z projektem pani Mazurek - Analiza produktów dostępnych na rynku. To potężny zastrzyk wiedzy dotyczącej skanerów 3D świadczący o dobrym przygotowaniu autorki do realizacji projektu. W podsumowaniu rozdziału autorka pisze: „W wyniku przeprowadzonej analizy trendów i skanerów 3D było możliwe określenie głównych cech wizualnych produktu oraz skojarzeń, które powinien wywoływać nowy obiekt. Ponieważ nowa propozycja produktowa będzie kierowana na rynek konsumencki, powinna charakteryzować się cechami, które stanowią o jej dostępności, zarówno pod względem ceny, jak i funkcjonalności.

Opis procesu powstawania skanera projektowanego przez Kandydatkę jest według mnie sednem opracowania – w rozumieniu struktury dysertacji. Wcześniejsze rozdziały traktuję jako materiał, który autorka uznała za niezbędny do wyciągnięcia wniosków, na których opiera swoje decyzje projektowe. Choć przypomnę, niektóre rozważania dotyczące trendów mają charakter autorski i są interesującym wkładem pani Agnieszki w rozważania o formie produktów przemysłowych.

Tak więc opis procesu projektowego obejmuje wszystkie istotne jego elementy – brief, przyjętą technologię, wiedzę o użytkowniku, opis i rozwój rozważanych koncepcji, pracę nad kolejnymi prototypami – i jak to znamy z praktyki kolejne decyzje, kolejne zmiany...

Opis jest logiczny, czytelny, prowadzi nas przez cały proces w taki sposób, że pozwala poznać i zrozumieć kolejne kroki projektantki i zaakceptować je. W jednym miejscu jednak odczułem pewien niedosyt. Właściwie w całej pracy autorka podkreśla fakt, iż skaner będzie przeznaczony dla innej grupy użytkowników, niż większość znanych rozwiązań – słabiej wyposażonych w specjalistyczną wiedzę o skanowaniu 3D, nie używających takiego urządzenia na co dzień, często. Tymczasem krótki rozdział zatytułowany Użytkownik zawiera raptem kilkanaście zdań określających raczej ogólne cechy rozwiązania („Ważne zatem jest, aby forma urządzenia zachęcała potencjalnych odbiorców do wykorzystania jego możliwości. Poza wspomnianymi wcześniej cechami wizualnymi związanymi z prostotą, dochodzi jeszcze łatwa obsługa urządzenia.”) Przyznam, że w tym miejscu spodziewałem się głębszej analizy dążącej do określenia szczególnych cech skanera w relacji do rozwiązań dostępnych na rynku.

Oczywiście natychmiast należy dodać, że ta wiedza, także przecież zweryfikowana przez autorkę badaniami i testowaniem prototypów jest zawarta w pracy – jednak rozproszona w wielu miejscach i niejako ukryta wśród innych informacji. Moja uwaga dotyczy więc raczej redakcji

opracowania a nie jego zawartości merytorycznej.

Nie umniejsza to więc mojej pozytywnej oceny i projektu, i produktu a już w szczególności oceny całej dysertacji. Szczegółowy opis rozwoju produktu, powstawania jego kolejnych wersji mógłby być jak sądzę ciekawym i pouczającym materiałem dydaktycznym – początkujący projektanci często nie zdają sobie sprawy jakie przygody ich czekają od momentu, w którym uważają, że projekt jest gotowy...

W podsumowaniu autorka pisze: „Dzięki doświadczeniu w pracy z nowoczesnymi technologiami jestem przekonania, że nowe narzędzia pozwolą na tworzenie przełomowych, niespotykanych dotąd rozwiązań. To, co kiedyś było trudne do osiągnięcia ze względu na ograniczenia technologiczne, teraz staje się możliwe. Odpowiedzi projektowe, poza kreowaniem nowych form mogą realizować nowatorskie funkcje, stworzone do zaspakajania potrzeb związanych z poprawą komfortu ludzkiego życia czy zachowania zdrowia.”

Sądzę, że pozostaje się jedynie podpisać pod takim przekonaniem.

Konkluzja

Praca pani Agnieszki Mazurek jest interesującym opisem przebiegu procesu projektowania skanera 3D – uzupełnionym bogatym pakietem wiedzy na temat technologii addytywnych, powszechnie nazywanych drukiem 3D, oraz technik skanowania – także 3D.

Stwierdzam więc, że w mojej opinii całość dysertacji pani Agnieszki Mazurek spełnia odnoszące się do stopnia doktora wymagania Ustawy, a zatem konkluzja mojej recenzji jest jednoznacznie pozytywna.

Marek Adamczewski

